

ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς τελειοποιήσεως τῆς θρησκείας, διότι ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ φιλοσοφία προϋπῆρχον ταύτης τῆς τελειοποιηθείσης θρησκείας.

Ἄς παύσῃ λοιπὸν οἱ θέλοντες μὲν θρησκείαν, ἀλλ' ἄνευ τύπων καὶ τελετῶν, θρησκείαν δηλονότι μηδεμίαν συγγένειαν τῇ εἰδωλολατρείᾳ ἔχουσιν (διότι, ὡς ἀλλαχοῦ θέλω ἀποδείξει, ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τῆς εἰδωλολατρείας), ἄς παύσῃ οὖτοι νὰ σκυλεύσῃ τὴν τῆς θρησκείας πανοπλίαν, τὰς εἰδωλολατρικὰς τοῦτέστι τελετὰς αὐτῆς καὶ παραδόσεις, διότι, τοιοῦτοτρόπως πρὸς αὐτὴν προσφερόμενοι, θέλουσι μετ' οὐ πολὺ πεισθῆ καὶ ὡς ἀπὸ μηχανῆς ἴδῃ, ὅτι, ὡς φάσμα ἡ θρησκεία διαλυθεῖσα, παρεχώρησε τὴν ἐπὶ σκηνῆς παρουσίαν εἰς τε τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν.

Τότε δὲ, ὡς φάντασμα ἐκ τοῦ τάρου αὐτοῦ ἐξερχόμενος ὁ ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἰδιότροπος ἐκεῖνος Γάλλος, θέλει πάλιν ἐρωτήσει: «Τί κοινὸν μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἱερέων; Οἱ ἱερεῖς ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴν εἰσὶν ὡς οἱ ἀγύρται πρὸς τὴν ἱατρικὴν. Ὡ πόσον διαφέρει, ὁ Θεὸς πρὸς τὴν φύσεως τοῦ Θεοῦ τῶν ἱερέων! Δὲν γνωρίζω τι ὁμοιότερον τῇ ἀθεῖᾳ, ἢ τὰς ὑπ' αὐτῶν ἐδημιουργηθείσας θρησκείας. Ἀσχημίζοντες ἀδιακόπως τὸ ὑπέρτατον Ὄν, ὅσον ἀπ' αὐτῶν ἐξηρτάτο, κατέστρεψαν αὐτό. Διότι ποτὲ μὲν ὡς σφαῖραν πυρὸς παρέστησαν αὐτό, ποτὲ δ' ὡς βουν, ποτὲ δ' ὡς δένδρον, ποτὲ δ' ὡς ἄνθρωπον, ποτὲ δ' ὡς βασιλέα Ναὸς ἀληθῆς τοῦ ὑπερτάτου ὄντος εἶναι ὁ κόσμος· λατρεία αὐτοῦ ἡ ἀρετὴ»

Καὶ ταῦτα μὲν διὰ τοὺς θεολόγους.

Πῶς δὲ νὰ μὴ θαυμάσῃ τις, Κύριοι, τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ Πατριάρχου; «Ἀναδεικνύετε, πλέγει, τοὺς μαθητιῶντας χριστιανούς ἑλληνίζοντας τὰς φράσεις καὶ Ἑλλήνας χριστιανίζοντας τὰ δόγματα, τὰ ἥθη καὶ τοὺς τρόπους».

Ἡ νοουθεσία λοιπὸν αὕτη ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀρχίσει νὰ ἐννοῶσιν, ὅτι τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα δὲν πρέπει νὰ καταπνίγη τὰ ἄλλα ἐπίσης εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, ὧν ἐν καὶ ἡ φιλοπατρία, ὅπως εἶχε συμβῇ κατὰ περιόδους τινὰς τοῦ μεσαιωνικοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου.

Ἡ θρησκεία κατὰ τὰς περιόδους ἐκείνας κατακαλύψασα πάντα τὰ ἄλλα εὐγενῆ τοῦ πολιτοῦ αἰσθήματα, εἶχε μεταβάλλῃ τὴν μὲν Ἑλ-

λάδα εἰς μονὴν, τοὺς δὲ πολίτας εἰς μοναχοὺς. Ἀλλ' εἶναι τάχα δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ θρησκεία ἄνευ ἔθνους; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπαντῶ, ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι τόσῳ σπάνιον ὅσῳ καὶ ἀδύνατον. Τοῦτο λοιπὸν κατανοήσαντες καὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ πρὸ τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας ἀκμάσαντες, συνεκέρασαν τὴν θρησκείαν μετὰ τῆς φιλοπατρίας, τὸν ὑπὲρ Πίστewος καὶ Πατρίδος πόλεμον ἐπὶ τῶν σημαιῶν ἀναγράφαντες.

Καὶ ἡ μὲν ἐγκύκλιος τοιαύτη· ἐγὼ δὲ πρὶν ἢ καταβῶ τοῦ βήματος τούτου δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου καὶ νὰ μὴ δηλώσω τὸ σέβας, τὸ πρὸς τοὺς μεγάλους ἐκείνους τοῦ γένους ἄνδρας ὀφειλόμενον, τοὺς τὰ κατὰ καιροὺς πατριαρχεῖα συγκροτοῦντας, οἵτινες διὰ τῶν φώτων αὐτῶν καὶ τῆς συνέσεως συνετέλεσαν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν διάσωσιν τῆς τε γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας, τούτων τῶν δύο μεγάλων αἰτίων τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας.

Εἰς τῶν θεσπεσίων ἐκείνων ἀνδρῶν θεωρηθεῖτω καὶ ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐγκυκλίου μνημονευόμενος, οὗτινος τὸ μαρτύριον εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἡ πρώτη πράξις τοῦ μεγάλου ἐκείνου δράματος, ἀφ' οὗ χρονολογεῖται ἡ ἀρχὴ τῶν ἐθνότητων, Γρηγόριος ὁ Πατριάρχης.

N. A. ΛΕΒΙΔΗΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Σωματικαὶ ἐλλείψεις ἐπισήμων τινῶν προσώπων.

(Συνέχεια. — Ἰδε φυλ. Α΄.)

Ζωγράφοι τινὲς ἦσαν μονόχειρες ἢ ἀριστερόχειρες. Ὁ περίφημος Γιουβενέτ παθὼν ἐκ παρалуσίας μετεχειρίζετο τὴν ἀριστεράν· ὁ Mazzola διευθυντὴς τῆς αὐτοκρατορικῆς στοᾶς τοῦ Μιλάνου. (ἀπόθ. ἐν ἔτει 1838) προκειμένου νὰ ὑποστῇ ἐκτομὴν τῆς δεξιᾶς χειρὸς δὲν ἐδέχετο πρὶν ἢ ἐξασκηθῇ νὰ ζωγραφῇ διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Εἰς τοὺς καλλιτέχνας τοὺς μονόχειρας καταλέγουσι καὶ τὸν δᾶλ-Σόλε, τὸν προσαγορευθέντα ἕνεκα τῆς ἐπιδεξιότητος αὐτοῦ, Man-

chino de Paesi, τὸν Ῥιχάρδον Μαρτίνον, καὶ τὸν Holbein (1). Ὁ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ζωγράφος Δουκορνέτος, γεγεννημένος ἄνευ χειρῶν, ἐζωγράφει μὲ τοὺς πόδας.

Ὁ Μουλέῦ Μουχαμάδ Ζ'. ΙΑ'. βασιλεὺς τῆς Γρενάδας, ἐπωνομάσθη Ἀριστερόχειρ, οὐχὶ διότι μετεχειρίζετο τὴν ἀριστεράν κατὰ προτίμησιν, ἀλλὰ κατὰ τὰς διηγήσεις τινῶν ιστοριογράφων, διότι κατεδιώκετο καθ' ἅπαντα τὸν βίον αὐτοῦ ὑπὸ κακῆς τινος μοίρας. Ἀλλ' ἡ ἐξήγησις αὕτη δὲν φαίνεται πιθανή.

Ὁ γαστρονόμος Γριμὼδ Δελαρεϋνιέρ (1758—1838) ἐγεννήθη ἔχων χεῖρας τοσοῦτον δυσμόρφους, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ φέρῃ προσθέτους δακτύλους.

Πρίγγηπας καὶ στρατιωτικούς κυφοὺς ἀναφέρουσι, πολλοὺς ἐν οἷς καὶ τὸν Ἰωάν. Β'. κόμητα d'Armagnac, Βερεγγέρον Ῥαϋμόνδον τὸν γυρὸν (le Cougbe) κόμητα τῆς Βαρκελώνης, τὸν περιβόητον δοῦκα τῆς Πέρμας, τὸν πρίγγηπα Δὲ Κοντί, ἀδελφὸν τοῦ μεγάλου Κονδῆ, τὸν στρατάρχην τοῦ Λουξεμβούργου· ὁ ἀτυχὴς αὐτοῦ ἀντίπαλος Γουλιέλμος Ι'. πρίγγηψ τοῦ Ὁράζ ἦτο κακοφυῆς τὸ σῶμα (2).

Κακῶς πεπλασμένον καὶ δὺσμορφον σῶμα εἶχον καὶ οἱ φιλόλογοι Ἀμελούγγη, Σαίντ-Παβέν, καὶ ὁ Πέτρος ἐκ τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου, ὁ ὁποῖος ὡς καὶ ὁ Πολιχινέλλος εἶχον κυφὸν τό τε στῆθος καὶ τὴν ῥάχιν. Ἐπίσης καὶ ὁ Δεζόργης (Desorgues) συγγραφεὺς ποιήματος ἐπὶ τῆς παιδευαστίας, ὁ Champenois Pons κτλ.

Ἀξίος μνείας εἶναι καὶ ὁ Σεσίλ ὑπουργὸς τῆς Ἑλισάβετ· ὁ βουλευτὴς Σωβελίνος (Chauvelin), ὁ γερμανὸς Θεολόγος Ἑβερ (ἀποθ. 1614), ὁ ἀσκητὴς Guidi, ὁ φυσιολόγος Λίχτεμπεργ κτλ. Ὁ Ῥιχάρδος Γ'. εἶχε κύφωμα ἀπιστεύτου μεγέθους· τοῦλάχιστον ὁ Rapin—Thoras καὶ ὁ

Ὁράτιος Βαλπόλδος διατείνονται ὅτι, οἱ ιστορικοὶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἔλεγον, ὅτι ἦτο κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ποιητοῦ, ζῶσα εἰκὼν τῆς δυσμορφίας (le spectacle vivant de la diformité), σκοποῦντες διὰ τῆς παραστάσεως ταύτης νὰ κάμψωσιν ἔτι πλείω τὸ κακὲν τρεχὲς αὐτοῦ ἦθος.

Πρῶτος τραυλὸς ὑπὸ τῆς ιστορίας μνημονεύεται ὁ Μωϋσῆς. Παραλείποντες δὲ τοὺς ψελλοὺς τῆς ἀρχαιότητος ἐν οἷς τὸν Δημοσθένην καὶ Κλαύδιον, ἀπαντῶμεν ἐν τοῖς νεωτέροις Λουδοβίκον τὸν Βραδύγλωσσον, Μιχαὴλ Β'. αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, Μεχεμέδ-ελ-Νασσέρ ἄραβς βασιλέα τῆς Ἰσπανίας (ἀποθ. τὸ 1213), Eric βασιλέα τῆς Σουηδίας (ἀποθ. τὸ 1250), τὸν ναύαρχον Annebaut, τὸν μηχανικὸν Ἰταλὸν Ταρτάλια, τὸν ποιητὴν Μαλέρβον (1), τὸν Κωμαρτέν σφραγιδοφύλακα τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'· τραυλοῦ καὶ τούτου ὄντος (2) ὁ ἱατρὸς καὶ ποιητὴς Δαρβέν, ὁ δικηγόρος Coqueley (ἀποθ. 1791), ἡ ὑποκρίτρια Ἰνχβάλδ, ἡ ὁποία ἀρξάμενη τοῦ ἔργου τῆς μετὰ μεγίστου ζήλου διώρθωσεν ἐπὶ τέλους τὸ φυσικὸν τοῦτο ἐλάττωμά της, ὁ Κάμιλος Δεμουλῆνος, ὁ Boissy-d'Anglas, προσαγορευθεὶς ὁ ῥήτωρ μπαμπεμπιμπομποῦ, ὁ ζωγράφος Λαβιδ καὶ ὁ κριτικὸς Ὁφμαν.

Κωφοὺς, ἀπειραρίθμους ὄντας, παρατιθέμεθα ὧδε μόνον τὸν Διδίλ Ἀλκοφάῦ ποιητὴν ἄραβς τοῦ 18 αἰῶνος, τὸν περὶ τὴν στρατιωτικὴν τακτικὴν περιώνυμον Σολάρδ, τὸν γερμανὸν ποιητὴν Ἐγγελσχάλ, τὸν Λεσσάγιον, τὸν Κονταμῖνον, καὶ τὸν Βετόβεν.

Ὡς πρὸς τοὺς ἀλάλους, μὴ προτιθέμενοι νὰ ποιήσωμεν λόγον περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κροίσου, μόνον μνημονεύομεν τοῦ ἰσπανοῦ ζωγράφου τοῦ 16 αἰῶνος Φερνανδέζ.

(1) Ὁ περίφημος Ὁλλάνδος ζωγράφος Κορνῆλιος Κέτελ τελευτήσας εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ 17 αἰῶνος, περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του, ἐγκατέλιπε τὴν χρῆσιν τῶν γραφίδων, ἀντικαταστήσας διὰ τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἐζωγράφησε οὕτως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εἰκόνα, καὶ τινὰς ἄλλας μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας.

(2) Τὴν δυσμορφίαν αὐτοῦ ἔσκωψαν εἰς διαφόρους σατύρας ὧν μία εἶχε τὸν ἐξῆς τίτλον. «Ἡ λαθεῖσα δυσμορφία τῆς ἀμαρτίας. Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Μιχαὴλ, ὁδὸς Ῥαϊδοῦ (στρεβλόποδος) ἐνώπιον τοῦ πρίγγηπος τοῦ Ὁράνζ ὑπὸ Βλαισοῦ (καμπυλόποδος) 1703».

(1) Ὡς ἐκ τῆς τραυλότητος, ὅποταν ἐξεφώνει τοὺς στίχους τοῦ ἐξέπιπτεν ὁ σίελος τοῦ στόματός του. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Μαρὲν ἔλεγε περὶ αὐτοῦ, ὅτι δὲν εἶδεν ἀνθρώπον ὑγρότερον καὶ ποιητὴν ξηρότερον.

(2) Ὁ Λουδοβίκος ΙΓ'. ἔλεγε ὁ Κωμαρτέν εἶναι τραυλός, ὡς καὶ ἐγὼ, ἐνῷ δ' ὥφειλε νὰ βοηθῇ ἐμὲ ὁμιλοῦντα, ἔχει ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς ἄλλου. — Ὁ Ταλλεμὰν λέγει «ὅτι ὁ Ἀλαμὸν (seigneur de Molandry) ἦτο τραυλός. Ὁ βασιλεὺς ἤμα τὸ πρῶτον εἶδεν αὐτὸν, τῷ ἀπηύθυνε τινὰς λέξεις τραυλίζων, ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτος ἀπήντησε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη ὑπολαβὼν, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν χλευάσῃ, καὶ ἂν δὲν ἐπληροφορεῖτο ὅτι ἦτο καὶ οὗτος τραυλός, ἤθελε δυσμενῶς διατεθῇ κατ' αὐτοῦ.» (Τόμ. Γ'. σ. 56 2 ἐκδ.)

Ὁ Ἀθήναιος περιέγραψεν ἐν λίαν ἐκτεταμένῳ χωρίῳ τῶν βιβλίων του, τοὺς φημιζομένους ἐπὶ πολυσαρκίᾳ ἄνδρας. «Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης, λέγει ὁ Ἀθήναιος, ἔγραψεν ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας περὶ τοῦ Διονυσίου τοῦ τυράννου, ὅτι οὗτος υἱὸς ὦν Κλεάρχου τοῦ πρώτου τυραννήσαντος ἐν Ἡρακλείᾳ, καὶ αὐτὸς οὗτος τῆς πατρίδος τυραννήσας, ὑπὸ τρυφῆς καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας κατήντησεν ἀνεπαισθήτως τοσοῦτον ὑπέρσαρκος, ὥστε ἐκινδύνευεν ὑπὸ δυσπνοίας καὶ πνιγμοῦ διὰ τὸ πάχος. Διὸ συνέταξαν οἱ ἱατροὶ νὰ κατασκευάσωσι βελόνας λεπτὰς διαφόρου μήκους, δι' ὧν νὰ διατρυνῶσι τὰ πλευρὰ αὐτοῦ καὶ τὴν κοιλίαν, ὅταν τύχη νὰ ἐμπέσῃ εἰς ὕπνον βαθύτερον. Καὶ μέχρι μὲν τινος οὐδὲν ᾔσθάνετο ἡ πεπωρωμένη ἐκ τοῦ στέατος αὐτοῦ σὰρξ, ὁπότεν δ' ἡ βελόνη πρὸς καθαρὸν τόπον διελθοῦσα ἔθιγε, τότε διηγείρετο. Διελέγετο δὲ πρὸς τοὺς βουλομένους νὰ λάβωσιν ἡ τινα συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ ἔχων τὸ σῶμα πέν κιβωτῷ, τὰ μὲν λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος κρύπτων τὸ δὲ πρόσωπον μόνον ὑπερέχων». (Ἀθην. Δειπνοσοφ. IB'. 549).

Ἐν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ ὁ Ἀθήναιος ὁμιλεῖ καὶ περὶ ἐτέρων τινων διαβοηθέντων ἐπὶ πολυσαρκίᾳ, ἐν οἷς περὶ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐβδόμου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, περὶ οὗ λέγει ὁ Ποσειδώνιος, οὗτινος μνημονεύει ὁ Ἀθήναιος, «ὅτι ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς ἐγένετο τοσοῦτον ὑπόσαρκος, ὥστε οὐδὲ νὰ πατήσῃ ἡδύνατο, εἰ μὴ—δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο. » Εἰς δὲ τὰς ἐν τοῖς συμποσίοις ὀρχήσεις ἀπὸ μετεώρων κλιτῶν καταλλόμενος ἀνυπόδητος, συντονωτέρας αὐτὰς τῶν ἡσκησάντων ἐποιεῖτο. »

Ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Α. Γελίου, οἱ Ῥωμαῖοι ἵππεῖς, πολύσαρκοι γενόμενοι κατεδικάζοντο ὑπὸ τῶν τιμητῶν εἰς τὴν ἀπωλείαν τοῦ ἵππου των.

Ἐν τῷ μεσαιῶνι ἡ πολυσαρκία ἐθεωρεῖτο, ὑπὸ τινων συγγραφέων ὡς θεῖον τι δῶρημα. Ὁ μοναχὸς Γουλιέλμος ἐν τῷ βίῳ τοῦ Suger γράφει τὰ ἑξῆς. «Πρὸς πᾶσι τοῖς θείοις δωρήμασι, ἅτινα ἐπεδαψιλεύθησαν αὐτῷ, ἐνὸς μόνου δὲν ἔτυχεν ἀφ' οὗ ἔλαβε τὰς ἡνίας τῆς κυβερνήσεως, τῆς πολυσαρκίας, ἧς ἐστερεῖτο ἰσχυρώς ὢν, ἐνῶ ἕτεροι ἅμα τῇ ἐπιβολῇ τῶν χειρῶν, παχύνοντας τὰς παρειάς καὶ τὴν γαστέρα, ἂν οὐχὶ καὶ τὴν καρδίαν. »

Τοῖς ἀνωτέρω προσθετέον τοὺς Γουλιέλμον τὸν κατακτητὴν, Κάρολον τὸν Παχύν, Λουδοβίκον τὸν Παχύν, Χουμβέρτον τὸν Β'. κόμητα τῆς Μαυριακῆς, Ἑρρίκον τὸν Α'. βασιλέα τῆς Νοβέρρας, Ἑρρίκον τὸν Γ'. κόμητα τῆς Καμπανίας, Conan III δοῦκα τῆς Βρετανίας, Σάνχ τὸν Α'. βασιλέα τοῦ Λέονος, Ἀλφόνσον τὸν Β'. βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας, τὸν Ἰταλὸν ποιητὴν Βρούνη (ἀποθ. 1635), τὸν de Vironne στρατηγὸν τῶν γαλέρων (galères) ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ', τὸν περίφημον βοτανικὸν γεργανὸν Δελλένιον, τὸν Haller, Λουδοβίκον ΙΗ'. καὶ Φριδερίκον τὸν Α'. βασιλέα τῆς Βυρτεμβέργης· τοῦ τελευταίου ἡ πολυσαρκία ἐνωρὶς ἐπέβη παροιμιώδης. Ἀπεκάλεσαν αὐτὸν Ἑλέφαντα. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐβλεπον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως τῶν Παρισίων (Hotel de Ville de Paris) τὴν εἰς μίαν τῶν τραπεζῶν γενομένην κυκλοειδῆ ἐντομήν, ὅπως ἐν αὐτῇ τοποθετηθῇ ἀνέτως ἡ βασιλικὴ αὐτοῦ κοιλία, κατὰ τὸ δοθὲν συμπόσιον ἐν τῷ γάμῳ τῆς Μαρίας—Λουίζας.

Μικρόσωμοι ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἀναφέρονται ὁ Ἀγησίλαος, ὁ ῥήτωρ Κ. Λικίνιος Κάλβος, ὁ πολλάκις κατὰ Κικέρωνος ἀγορεύσας καὶ ὁ ὑποκριτὴς Λούκιος. Ὁ Ἀλύπιος ἐξ Ἀλεξανδρείας, φιλόσοφος ἐν τοῖς περιφήμοις καὶ σύγχρονος τοῦ Ἰαμβλίου, εἶχεν ἀνάστημα μόλις δύο ποδῶν. Διηγοῦνται μάλιστα περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐδόξαζε τὸν Θεὸν διότι ἐβάρυνε τὴν ψυχὴν του διὰ τοσοῦτον μικρᾶς ποσότητος φθορᾶς ὕλης. — Μικροσώμους ἄλλους ἐπισήμους διαφόρων ἀξιωματῶν, γνωρίζομεν τὸν Ἀττίλαν, τὸν ἰσορικὸν Προκόπιον, τὸν Γρηγόριον τοῦ Tours, Πεπίνον τὸν Βραχύν (le Bref), Φίλιππον Αὐγουστον, Κάρολον τὸν Γ'. βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, Ἀλβέρτον τὸν μέγαν, περὶ τοῦ ὁποῦ, διηγοῦνται ὅτι ὁ πάπας ἐπανειλημμένως ἡμέραν τινα παρεκάλεσε νὰ ἐγερθῇ, ὑπολαμβάνων αὐτὸν γονυκλιτῇ ἐνώπιόν του, τὸν πάπαν Ἰωάννην ΚΒ', τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας Βλαδισλάον τὸν Δ'. ἐπικληθέντα πηχυαῖον (Lokiekek), τὸν θαλασσοπόρον Πορτογάλλον Γαμά, τὸν Ἰταλὸν φιλόσοφον, τὸν Ἑρασμον, τοὺς νομομαθεῖς Βάλδον Δουμουλῖνον καὶ Κουϊάκον, τὸν καρμηλίτην Πέτρον ἐκ τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου, Γοδῶ κληθέντα Nain de Julie, τὸν πολυμαθὴ γερμανὸν Φρέχερ, ὁ ὁποῖος φθάνων μόλις τὸ ἰσχύον ἄνδρὸς συνήθους ἀναστήματος, ἔλεγεν ὅτι δὲν ἦτο ἄνθρωπος μὲ κεφάλι, — Guillon, ὁ ἡρωϊκὸς ὑπε-

ρασπισθείς τὴν Rochelle ἧς ἦτο δήμαρχος κατὰ τοῦ Ρισελιού, ὁ Ὁλλανδὸς ζωγράφος Does, καὶ ὁ Ἀγγλὸς ζωγράφος Γίβσων, οὗτινος ἡ γυνὴ ἀναστήματος τριῶν ποδῶν ὡς ἐκεῖνος, ἐγέννησε 9 τέκνα. Ὁ Πρίγκιψ Εὐγένιος, ἡ Μαρία Θηρεσία, ὁ χημικὸς Ρουέλ, ὁ Ἰσπανὸς ναύαρχος Γραβίνα, ὁ γιρονδῖνος Βρισσὸτ, οἱ ὑποκριταὶ Fleury καὶ Garrik, ὁ Γερμανὸς μυθοποιὸς Χόφμαν, ὁ Ἰταλὸς Ἀευστόλη, ὁ ἀπεσταλμένος εἰς τὰς δημοκρατίας τοῦ Ἀγ. Μαρίνου εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπὶ τῆς δημοκρατίας, καὶ ὁ ὁποῖος ὠργίζετο ὡς ἂν εἴλεγον εἰς αὐτὸν, ὅτι εἶχε τὸ ἀνάστημα τῆς πολιτείας, ἦν ἀντεπροσώπει.

Picola republica, piccolo representante ;

Ὁ Χουσεῖν-Πασᾶς, περιβόητος διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομένας ἐπὶ Σελίου Γ'. ἀναμορφώσεις, (εἶχεν ἐπονομασθῇ Κουτσοῦ ὁ μικρὸς,) ἐπίσης καὶ ὁ περιηγητὴς καὶ ἀρχαιοδίφης Δανὸς Arendt, καὶ ὁ Βαρὼν Δενήν. (Οἱ βουλόμενοι πλείους πληροφορίας συμβουλευθήτωσαν τὴν πραγματείαν τοῦ πρῶσσου Quade: *De viris statura harvis et eruditione magnis*, Greifswalde, 1786).

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ.

Ἡ Σουμάτρα, νῆσος ἐκ τῶν μεγίστων τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, χωρίζεται νοτίως μὲν διὰ τοῦ Σουνδικοῦ πορθμοῦ, ὑπὸ τῆς Ἰαύας· ἀνατολικῶς δὲ διὰ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μαλάκας, ὑπὸ τῆς Μαλαϊκῆς χερσονήσου, μεθ' ἧς ὑποτίθεται ὅτι τὸ πάλαι ἦτο ἡνωμένη· τὸ σχῆμα αὐτῆς εἶναι ἐπίμηκες ἔχουσα 900 μιλίων μῆκος καὶ 210 πλάτος. Διασχίζεται πανταχόθεν ὑπ' ὀρέων, καὶ κυρίως κατὰ τὰ δυτικὰ παράλια· τὰ ὄρη ταῦτα ἂν καὶ ὑψηλὰ οὐδέποτε καλύπτονται ὑπὸ χιόνων. Ὀφίρ τὸ ὑψηλότερον πάντων κεῖται ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν Ἰσημερινόν, τὸ ὕψος τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου λογίζεται περὶ τοὺς 13842 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὰ μετὰ τῶν ὀρέων τούτων διαστήματα κατέχονται ὑπὸ πεδιάδων, ἐνθα ὁ ἀὴρ εἶναι δροσερώτερος καὶ ἡ χώρα πλέον εὐκράης, παρὰ εἰς ἄλλα μέρη τῆς νήσου κεκαλυμμένα ὑπὸ δασῶν. Γενικῶς ἡ Σουμάτρα δὲν εἶναι τόσον θερμὴ ὅσον ὑποτίθεται ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της, ἡ στενότης τῆς νήσου ἀφ' ἑνὸς,

διευκολύνουσα τὰς θαλασσίους αὔρας νὰ πνέωσιν ἐπ' αὐτῆς καὶ τὸ ἀργελῶδες ἔδαφος ἐξ οὗ κυρίως συνίσταται ἀφ' ἑτέρου, συντείνουσι μεγάλως πρὸς ἐλάττωσιν τῆς θερμότητος. Ἡ Σουμάτρα ὑπόκειται μέρος μὲν εἰς ἐγγχωρίους ἡγεμόνας, μέρος δὲ εἰς τοὺς Ὁλλανδοὺς. Αἱ τὴν νῆσον κατοικοῦσαι φυλαὶ διαφέρουσι μεγάλως μετὰ τῶν· τινὲς τούτων εἶναι Μωαμεθανοὶ, τὸ πλεῖστον ὅμως μέρος εἶναι εἰδωλολάτραι, μὴ ἔχοντες εἰδωλα, ἢ ὠρισμένον τινὰ τύπον λατρείας. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ὅμως οἱ κάτοικοι τῆς Σουμάτρας ὁμοιάζουσι πολὺ μετὰ τῶν, ὅθεν θέλομεν ἐκθέσει μίαν μόνον περιγραφὴν αὐτῶν. Τὰ χωρία τῶν κεῖνται πάντοτε ἐπὶ τῶν ὀχθῶν λίμνης ἢ ποταμοῦ, ὅπως λούονται εὐκόλως, καὶ μεταφέρουσι δι' αὐτῶν τὰ ἀναγκαῖα τῶν· δύσβατοι ὅμως γήλοφοι προτιμῶνται ὡς ἀσφαλέστεροι. Τὰς οἰκίας τῶν οἰκοδομοῦσιν ἐκ βαμβοῦ, καὶ τὰς σκεπάζουσι με καλάμους καὶ φύλλα φοινίκων, τὰς ἀνυψοῦσι δὲ 6—8 πόδας ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, μετὰ δαπέδου στηριζομένου ἐπὶ πασσάλων. Τὸ σχέδιον τοῦτο πιθανὴν νὰ παρεδέχθησαν ἐνεκα φόβου τῶν ἀγρίων θηρίων πλεοναζόντων εἰς τὴν Σουμάτραν· ἀναβαίνουνσι δὲ εἰς ταύτας διὰ μέσου ξύλου μετ' ἐγκοπῶν, σχηματίζοντος ἄτεχνον εἶδος κλίμακος. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶναι βραχύτεροι καὶ ἰσχνότεροι τῶν Εὐρωπαίων· ἔχουσι τὴν μωρὰν συνήθειαν νὰ τανύωσι πρὸς τὰ κάτω τὰ ὦτα τῶν τέκνων τῶν, ἕως οὗ νὰ ἐξέχωσι τῶν γνάθων· ὡσαύτως πιέζουσι τεχνιέντως τὰς ῥίνας αὐτῶν, ἐκτιμῶντες ὅ,τι ἡμεῖς ὡς ἀσχημίαν, οὗτοι ὡς ἔξοχον ὠραιότητα. Τὸ χρῶμά τῶν εἶναι κίτρινον, ἄνευ οὐδενὸς ἐρυθθήματος ἐπὶ τῶν παρειῶν, ἔχουσι βαθεῖς μελανοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ στιλπνὴν μέλανα κόμην, τὴν ὁποῖαν ἀλείφουσι μετ' ἐλαίου κοκκοφοίνικος ὅπερ λέγουσιν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὰ ξηρὰ καὶ θερμὰ ταῦτα κλίματα, ἵνα ἐμποδίξῃ τὴν ἐκμάθησιν τῆς κεφαλῆς. Οἱ κάτοικοι τῆς Σουμάτρας χαρακτηρίζονται ὡς εἰρηνικοὶ, ἀγχινοεῖς, ὀξυδερκεῖς, καὶ εὐφρεῖς, ἀλλὰ καὶ ὡς ῥάθυμοι καὶ ὀκνηροὶ διότι πάντα τὰ πρὸς τροφήν αὐτῶν ἀναγκαῖα ἀπολαμβάνουσιν ἄνευ μεγάλων κόπων. Πολλὰς ὀλίγας γνώσεις ὡς πρὸς τὰς τέχνας καὶ βιομηχανίαν, ἀπέκτησαν παρὰ τῶν μετ' αὐτῶν κατοικούντων Εὐρωπαίων ὑπάρχουσιν ὅμως κλάδοι τινὲς βιομηχανίας εἰς τοὺς ὁποίους οἱ κάτοικοι τῆς Σουμάτρας ἐπιδίδουσι, γλύ-